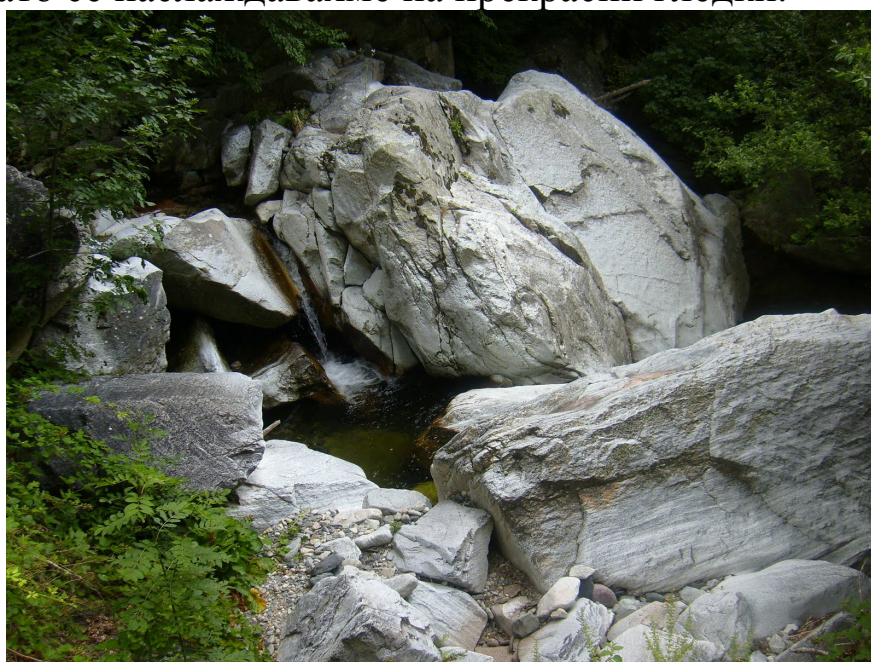

НА ХУБАВЕЦ И ДОБРИЛА

Този път с колегата Славчо Крачев от Ямбол решихме да тръгнем с по-късен влак, за да изпълним до последно петъчните си служебни задължения. В Карлово пристигнахме чак към 18.45. След традиционен шопинг тур по карловските магазини хукнахме по познатата ни улица Водопада, но този път продължихме в ляво на Стара река. Скоро достигнахме арката с надпис “Централен Балкан” и там хапнахме добре.

Последва стръмно изкачване и тръгнахме успоредно на реката и непрекъснато се наслаждавахме на прекрасни гледки.

Минавахме по живописни мостчета, чувахме шума на малки водопадчета, а неголеми вирчета ни изкушаваха да се окъпем. Наистина красиво място!

Някъде за час бяхме на Баража. Там дежурният ни каза, че до хижа Хубавец ще стигнем за около час. След около 50-100 метра вдясно видяхме отклонение за хижа Равнец. Наложихме да ускорим темпото, но въпреки това след 21.45 часа се смрачи и ходенето стана трудно, особено на някои по усойни места. Наложихме да вадим фенери и в 22.00 бяхме на хижа Хубавец - 964 м.н.в.

За тази хижа може да се кажат много добри неща. Стаите измазани, навсякъде чисто, даже картини закачени по стените, в столовата посуда: тенджери, чинии, печката не беше запалена, но то си беше топло. Хижарката се одума да ни пали банята, но бяхме много изморени, за да чакаме за такава екстра. Хижата е електрифицирана от собствен ВЕЦ, така че осветление има във всички стаи. В столовата работи телевизор.

Нощувката е на цена от 8 лв. Супите са по 1.30, а бирата - 1.50 лв. И тук като на хижа Равнец има кокошки, коне и кучета, но са доста далеч от хижата - на другия бряг на реката. Мухи в хижата няма, защото прозорците са замрежени. Наоколо се мотаеха само няколко много симпатични котенца. Специално трябва да се

отбележи добрият външен вид на хижарката, която стегната в анцуг, предизвиква известни желания в мъжкото туристическо сърце. Настанени бяхме веднага в стаята, хапнахме, пихме по половин бира и легнахме да спим.

Сутринта хапнахме само кайсии и тръгнахме към хижа Балкански рози - 1156 м.н.в. След не повече от 45 минути вече бяхме на масата пред хижата и започнахме сериозната закуска или обяд, трудно е да се каже. Чудехме се накъде да поемем. Първоначалният план беше да ходим до х. Левски и на х. Рай, но като огледахме картите поставени пред хижата и говорихме с местни познавачи на околните пътеки, решихме да тръгнем по маркирана с жълто пътека към връх Купена, която се пресича с пътеката от х. Левски за х. Добрила. Като видим централното било, тогава ще решаваме дали да тръгнем към х. Левски, към х. Добрила или може пак да се върнем на х. Балкански рози.

Хижата е на самообслужване - няма персонал, но има две стаи за спане, едната с две легла, достатъчно одеала и добра кухня с печка. В района има и още една хижа - нова, модерна, двуетажна, с голяма столова и много малки стаи, но за съжаление недовършена. Тя е изградена на мястото на старата хижа Балкански рози. Е, ако се върнехме да нощуваме тук нямаше да спим на чаршафи, но нямаше и кой да ни иска пари за нощувка. Като си представехме пълната с туристи хижа Рай, то празната Балкански рози ни се струваше доста по-райско място. Даже имахме идея преди да тръгнем да си съберем сухи дърва за разпалки и ги приберем в хижата, но защо не го направихме?

Пътеката към Купена се оказа много добре маркирана с единична жълта маркировка, но само докато е в гората. После се наложи да тръгнем направо нагоре по склона, без маркировка и така някъде за около три часа излязохме на пътеката х. Левски – х. Добрила. Понеже преди години бях минавал по тази места, то ми се стори, че се намираме доста по-близо до хижа Добрила и затова тръгнахме към нея. След като повървахме доста, срещнахме група туристи идващи от там. От тях разбрахме, че до хижата имахме още поне три часа път. Дъждът си валише, то и прогнозата си беше целия следобед да вали, и се оказахме на три часа път и от трите съседни хижи. Ако се върнехме в Балкански рози, то не бяхме си прибрали дърва на сухо, за да си запалим печката и нямаше да има къде да се изсушим. Ако отидехме на Левски, то на другия ден трябваше пак по Стара река да слезем чак до Карлово. За х. Добрила бяхме чели добри неща по форумите в Нета и решихме да я посетим и на място да проверим. Славчо като по-бързо крачещ, тръгна напред, а аз като по-често хапващ използвах краткото спиране на дъжда за да похапна малко, е може и да не е било съвсем малко! За наша радост дъждът не беше силен, даже съвсем спря, но се оказа, че марковите обувки, за които бяхме дали по над стотина лева, се оказаха не съвсем маркови и си джвакахме с мокрите обувки до самата хижа Добрила.

Ходенето с мокри крака се оказа не толкова проблемно, колкото трите нахални кучета охраняващи стадо от крави без пастир. Понеже със Славчо не вървахме заедно, то справянето с кучетата и за двамата се оказа голям проблем.

Още с влизането в хижа Добрила - 1804 м н.в. се разбра, че за хора дошли от близкия лифт или с някакъв транспорт може и да е много хубаво място, но за нас, мокри като кокошки, не ни се стори въобще добро - нямаше къде да се изсушим. Маломерните чашки чай бяха по 50 стотинки, от пакетче и ги претопляха в микровълнова фурна. Бирата - на цена от 2.50! В столовата пълно с хора - хапват, пийват, гледат телевизия, едвам се сместихме на една маса. Добре че пушачите бяха изгонени във входното антре. Хапнах лещена чорба за 1.50, Славчо пи микровълнов чай, но обувките ни си стояха в антрето мокри. Минаваше ни мисълта да отидем до следващата хижа Незабравка, но бяхме изморени, а и дъждът пак започна да вали.

Питахме хижаря къде ще ни настани, има ли някоя самостоятелна стая, но се оказа, че стаите с две легла са заети и ще ни подслони в голяма стая с нарове, в някакви бунгала на 50 метра от основната хижа, на цена по 10 лв. (Виж снимката отдолу!) Като ни заведе там започнаха приятните изненади. Радиаторът работеше, а в банята имаше топла вода. До нашата стая имаше празна столова с телевизор, стерео уредба с радио, печка и до нея нацепени дърва. Друго е след 6-7 часово ходене в дъжда да му легнеш къпан с чисти дрехи и в чисти чаршафи. След малка почивка Славчо реши да пали печката в столовата. Това се оказа доста трудна работа, но все пак с помощна да доста мукава, талаш и упоритост от негова страна, успяхме да претоплим вода, за да си приготвим по едни спагети. Оставихме обувките около печката да се сушат и легнахме да спим.

Сутринта дъждът беше спрял, изкарахме обувките на слънце да се доизсушат. Като разгледахме околните спални помещения се оказа, че до нас има стая за двама с хладилник, телевизор и самостоятелна баня с електрически бойлер, още една столова с телевизор и още няколко по-големи спални помещения. Почти във всяко бяха настанени по няколко човека. В стаята с двете легла имаше семейство от София, от което научихме ценна информация за работата на лифта до Сопот. Оказа се, че събота и неделя работи доста редовно и съберат ли се хора го пускат, а от Сопот до Карлово автобусите са на половин час.

Щом нашият влак тръгваше чак в 17.24 и транспортът от Сопот до карловската гара е добър, то решихме да се помотаем още на хижата, закусихме добре, доизсушихме обувките и към 11.30 тръгнахме към горната лифтова станция. После решихме да слезем на средната, все пак и този ден да походим малко. От там седалките се движеха почти непрекъснато, защото имаше много делтапланеристи, които се спускаха по въздуха и после се качваха с лифта. Цената на лифта от Сопот до междинна станция е пет лева и от там до горна станция - още два.

Към 15.00 вече бяхме на гарата в Карлово и там под една сянка изчакахме да дойде влака, разнообразявайки със сладолед, айран и сладки приказки. Във влака до Тулово огледахме за кой ли път билото от връх Ботев до връх Бузлуджа, като правехме планове за бъдещи пътешествия.

Връзката на Славчо за Стара Загора беше на Тулово, там пихме по половин бира за раздяла, а моето голямо чакане беше на гара Дъбово, където го използвах да хапна от известните дъбовски банички, които за съжаление този път не бяха особено добри - с малко сирене и претоплени в микровълнова фурна.

Така премина поредното приятно пътешествие из Карловския Балкан.